

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **A. S.**, nar. x, státní příslušnost x, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou LL. M. eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654, Praha 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje** se sídlem Křížíkova 8, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2016, č. j. KRPS-151657-22/ČJ-2016-010022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím žalovaného a doručenou zdejšímu soudu dne 3. 6. 2016 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž byl zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 203/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce se v žalobě v zásadě omezil pouze na konstatování porušení čl. 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení, neboť žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil reálnost předpokladu předání žalobce do Maďarska ve stanovené lhůtě. Povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU je nezbytnou náležitostí každého rozhodnutí o zajištění, ke kterému došlo podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, resp. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle čl. 28 Dublinského nařízení mohou členské státy „zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu“. Přemístění cizince do jiného členského státu tak představuje jediný účel, pro který může být zajištění podle uvedeného článku nařízeno. Přemístitelnost cizince tj. existenci reálného předpokladu pro jeho přemístění je nutno považovat za podmínku, jejíž nesplnění činí zbavení osobní svobody nezákonné. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, podle kterého „logickým předpokladem zajištění cizince podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je, že jeho účel bude moci být naplněn. Proto je třeba při rozhodování o zajištění brát v úvahu i podmínky převzetí cizince druhou stranou.“ K zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak může dojít pouze tehdy, je-li perspektiva jeho navrácení či přemístění reálná. S ohledem na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je dále nutné, aby se příslušná úvaha o realizovatelnosti přemístění žalobce do Maďarska v rozhodnutí o zajištění také objevila a byla náležitě zdůvodněna. Požadavek na řádné posouzení otázky realizovatelnosti přemístění žalobce je zvláště opodstatněný za situace, kdy dostupné informace nasvědčují tomu, že předpoklad přemístění žalobce do Maďarska není reálný a kdy i žalovanému jsou z poslední doby známy potíže při komunikaci s maďarskými orgány a časté případy, kdy se předání nepodařilo realizovat. Vzhledem k těmto pochybnostem vůči Maďarsku mělo být rozhodnutí založeno na vlastních zkušenostech žalovaného či jiného orgánu s předáváním do uvedené země, např. počtem realizovaných předání vůči počtu podaných žádostí spolu s údajem o průměrné době trvání komunikace s maďarskými orgány, jestliže jejich příslušnost je (jak je tomu ze zkušenosti) zpravidla stanovena fikcí, jelikož na dožádání neodpovídají. Jedině takto kvantifikovaná a tím i kvalifikovaná a individualizovaná úvaha by podle žalobce naplnila požadavek zákona a judikatury na řádné a nikoli paušální odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k existujícím pochybnostem ve vztahu k předáváním cizinců do Maďarska, považuje žalobce tuto úvahu za ještě potřebnější. Její absence v napadeném rozhodnutí vede k jeho nepřezkoumatelnosti co do naplnění účelu zajištění i stanovení délky jeho trvání, a tím i k nezákonnosti.

Nad rámec shora uvedených výtek pak uvedl, že jeho předání do Maďarska není možné s ohledem na problematickou situaci maďarského azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobce přicestoval do Maďarska ze Srbska, které Maďarsko považuje za třetí bezpečnou zemi. Hrozí, že žalobce bude deportován do Srbska bez toho, aby jeho žádost byla posouzena meritorně. Ve vztahu k tomuto nedostatku odkázal na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015 – 74 a 49 Az 110/2015 – 79, v nichž bylo konstatováno, že podle dosud nerevidované zprávy UNHCR ze srpna roku 2012 má azylový systém v Srbsku mnoho nedostatků a dokud tyto nedostatky nebudou odstraněny, nemá být Srbsko považováno za třetí bezpečnou zemi z hlediska mezinárodní ochrany. A dále, že podle zpráv Human Rights Watch dochází v Srbsku k porušování práv

žadatelů o azyl, která dosahují intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Další problém spočívá v tom, že i kdyby maďarský Úřad žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumal a tuto žádost zamítl, nedisponuje žalobce v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ze zprávy organizace Hungarian Helsinki Committee popisující aktuální azylový systém v Maďarsku vyplývá, že je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána důvodnou, může se cizinec obrátit se žádostí o přezkum takového rozhodnutí na soud. V takovém případě však platí, že podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze zákona odkladný účinek. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy, což konstatoval i ESLP. Na tom nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak uvedl ESLP odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de plein droit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přizná. Navíc lhůta pro podání žaloby činí pouze 8 dnů (viz opět zpráva Hungarian Helsinki Committee). Tato lhůta se velmi přibližuje lhůtě 7 dnů, o které (jak je v podrobnostech uvedeno v odkazovaných rozsudcích Krajského soudu v Praze) Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Evropské úmluvy (nález ze dne 1. 12. 2009, Pl. ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb.). Také ÚNHCR dospěl na základě obsáhlého hodnocení legislativních i faktických podmínek azylového systému v Maďarsku ve své zprávě z května 2016 k závěru, že „z pohledu UNHCR legislativa a s tím související zákony přijaté Maďarskem v červenci a září 2015 a progresivně implementované mezi červencem 2015 až 31. 3. 2016 měly kombinovaný efekt omezeného přístupu k azylu v zemi.....“ V důsledku těchto nedostatků nelze Maďarsko považovat za stát, který by v souladu s Dublinským nařízením byl odpovědný za posouzení azylové žádosti podané žalobcem. Pokud tedy došlo k zajištění žalobce za účelem předání do tohoto státu, jde o nezákonné rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve obsáhle zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že při svém rozhodování shledal naplnění podmínek § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě skutečnosti, že žalobce byl dne 29. 4. 2016 kontrolován na dálnici D 1 ve směru do Prahy bez jakýchkoliv dokladů. Posléze bylo zjištěno, že je žadatelem o azyl v Maďarsku. Žalobce byl proto zajištěn podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Maďarska. Při rozhodování ve věci žalovaný vyšel i z toho, že žalobci nepostačovalo uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, nemá na území ČR žádnou adresu, kde by se zdržoval za účelem provedení pobytové kontroly a ze které by se ve stanovené lhůtě hlásil na policii. Žalovaný se zabýval také otázkou přiměřenosti a realizovatelnosti, přičemž posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí a zohlednil zejména závažnost protiprávního jednání žalobce spočívající v nerespektování právních norem na úseku pobytu cizinců a jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území bez platného víza a zdravotního pojištění. Vzhledem k tomu, že žalobce přes území pouze projížděl do Německa, na území nemá žádné rodinné příslušníky, příbuzné či osoby blízké, nemá k České republice žádné ekonomické, společenské, kulturní ani jiné vazby, bylo

žalovaným konstatováno, že k prokázanému protiprávnímu jednání žalobce není tento zásah nepřiměřený. Žalovaný v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení zkoumal, zda je splněna i další podmínka pro zajištění žalobce a tedy existence vážného nebezpečí útěku. Vzhledem k tomu, že žalobce jako žadatel o azyl v Maďarsku nedodržel podmínky stanovené v řízení o mezinárodní ochraně platné pro celé území EU, je zřejmé, že nerespektoval pokyny orgánů Maďarska tím, že se nedostavil do přijímacího střediska a nesetřval na území státu, kde požádal o mezinárodní ochranu do konečného rozhodnutí o jeho žádosti. Z daného státu vycestoval, vědom si skutečnosti, že jeho další cesta je nelegální, když cestoval bez víza nebo oprávnění k pobytu na území jiného členského státu než Maďarska. Žalobce po celou dobu řízení uvádí, že cílem jeho cesty je Německo. Z těchto důvodů má žalovaný existenci vážného nebezpečí útěku za prokázanou. Lze důvodně předpokládat, že nedojde-li k zajištění žalobce za účelem jeho předání zpět do státu, který je odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tento nesetrvá na území do ukončení dublinského řízení a uteče z České republiky dále do státu, který si zvolil jako cíl své cesty.

Žalovaný ve vyjádření dále uvedl, že po zhodnocení popsaného skutkového stavu byl žalobce zajištěn za účelem předání do Maďarska na dobu 30 dnů. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce do Maďarska. Při stanovení doby zajištění vycházel žalovaný z toho, že je shromážděno dostatečné množství podkladů, na základě nichž je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území ČR a skutečnost, že žalobce požádal o azyl v Maďarsku. Přihlédl rovněž k délce průběhu Dublinského řízení, které provádí oddělení Dublinského střediska Ministerstva vnitra, na základě kterého bude rozhodnuto o předání žalobce do Maďarska, která nebude delší než stanovená doba zajištění. Z řízení, která jsou správnímu orgánu známa, probíhala Dublinská řízení do Maďarska v době řádově okolo 90 dnů. V průběhu této lhůty musí Dublinské středisko předložit žádost o zpětné přijetí cizince (jeden měsíc), lhůta pro odpověď činí maximálně 14 dnů, po kladné odpovědi či neobdržení odpovědi, má Dublinské středisko povinnost oznámit cizinci přemístění (účastník má možnost podat opravný prostředek), stanovit termín předání a zajistit letenky pro návrat prostřednictvím letecké společnosti. Ze zprávy tohoto střediska vyplývá, že dne 26. 5. 2016 uplynula lhůta pro odpověď Maďarska. Má se tedy za to, že žádosti bylo vyhověno. Česká republika má podle čl. 25 odst. 2 Dublinského nařízení šest týdnů od marného uplynutí lhůty na realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu, tj. do 8. 7. 2016. V této souvislosti požádalo Dublinské středisko o prodloužení lhůty k zajištění žalobce.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 29. 4. 2016 kontrolován hlídkou žalovaného na dálnici D1 ve směru na Prahu v osobním automobil. Při kontrole totožnosti se neprokázal zákonem stanoveným způsobem. Lustrací nebyl zjištěn žádný povolený pobyt na území ČR. Žalobce tak byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Téhož dne byl s žalobcem za přítomnosti tlumočnicka sepsán protokol o vysvětlení, do kterého žalobce uvedl, že v lednu 2016 (s velkou skupinou lidí) vycestoval autobusem do Pákistánu, odtud taxíkem přes Írán k turecké hranici, kterou překročil pěšky, pokračoval do Bulharska a přes Srbsko do Maďarska, kde byl zadržen a bylo s ním zahájeno nějaké řízení; po pár dnech

byl propuštěn. Přidal se ke skupině devíti lidí, která směřovala osobním vozidlem do Německa. Převaděči, který řídil vozidlo, dal 500 euro (ten před policejní hlídkou řidič utekl). Žalobce směřoval do Německa za lepším životem, chtěl tam žádat o azyl, netušil, že projíždí Českou republikou. V zemi původu je občanská válka a špatná politická situace. V České republice nemá žádné příbuzné, ani k ní nemá žádný vztah, ve vycestování z území České republiky mu nic nebrání. Dne 29. 4. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPS-151657-21/ČJ-2016-010022, jímž žalobci podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložil povinnost opustit území České republiky ve lhůtě sedmi dnů ode dne ukončení zajištění. Ještě téhož dne byl napadeným rozhodnutím zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle Dublinského nařízení do Maďarska na dobu 30 dnů z důvodů obsažených v rozhodnutí a ve vyjádření žalovaného k žalobě. Žalobce na rozhodnutí potvrdil jeho převzetí v den jeho vydání. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. KRPAS-151657-41/ČJ-2016-010022, jímž byla doba zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužena o 30 dnů.

Soud po zjištění, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a včas, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání.

Soud úvodem v souladu s vlastní judikaturou (rozsudek ze dne 3. 7. 2014, č. j. 45 Az 26/2014 – 26) v obecné rovině konstatuje, že Dublinské nařízení (č. 604/2013) je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Cílem celého systému je stanovit jasná a proveditelná pravidla pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl. Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy EU vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech EU se záměrem vyhledat stát s nejpříznivějším přístupem a zahlcovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými tímž žadatelem.

Jelikož žalobce v žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, musel se soud nejprve zabývat otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které soud přihlíží z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelnost považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán,

apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (jak namítá žalobce) pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Současně soud předesílá, že nejdůležitější částí rozhodnutí o zajištění cizince je ta část výroku, již se vyslovuje samotné zajištění (tj. omezení osobní svobody). Obligatorní součástí výroku, která má povahu vedlejšího ustanovení, je určení doby trvání zajištění, která nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Jde o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Řádně odůvodněny musí být všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení, zvláště tehdy, jestliže stanovení doby trvání zajištění je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přemístění, ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42). Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/22004 – 92 a rozsudek ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79). V odůvodnění rozhodnutí tak musí být především uvedeno, z jakých skutkových zjištění správní orgán vycházel, tedy v jakých skutečnostech má vedlejší ustanovení výroku oporu (§ 68 odst. 3 správního řádu). Správní rozhodnutí, které neobsahuje žádnou skutkovou a právní úvahu, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Takové rozhodnutí totiž nemůže plnit svoji základní funkci, již je sdělit účastníkům řízení, na základě jakých konkrétních skutkových a právních důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku. Výrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, stává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Vychází-li soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti (ve vztahu k zajištění žalobce a ke stanovení doby trvání zajištění) nepostrádá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je možno (byť ve stručnější podobě) seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody ho vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí o zajištění žalobce a stanovení doby trvání zajištění.

Smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci.

Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu správního vyhoštění, popř. vycestování nebo předání cizince. Podrobně se touto povinností zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150. Podle tohoto rozsudku není možné rozhodnout o zajištění cizince, pokud je správnímu orgánu z dostupných informací zřejmé, že nebudou splněny podmínky pro správní vyhoštění, vycestování či předání cizince. Nejvyšší správní soud ovšem v tomto rozsudku také dospěl závěru, že *„Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“*

Z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný se zabýval zhodnocením překážek předání žalobce, které mu byly v době rozhodování o zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo.

Žalovaný překážky předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je předání žalobce alespoň potencionálně možné, přičemž jeho úvahy vyústily v konstatování, že mu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání žalobce do Maďarska uskutečněno. Navzdory tomu, že jde o konstatování jen stručné, je v něm implicitně vyjádřeno, že žalovaný neměl v době svého rozhodování pochybnosti o tom, že předání žalobce je s ohledem na současný postoj Maďarska (odlišný od roku 2015) ve vztahu k přijímání cizinců z jiných členských zemí EU potenciálně možné.

K požadavku žalobce, aby žalovaný uskutečnitelnost předání žalobce doložil počtem realizovaných předání vůči počtu podaných žádostí, odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015 – 55, v němž Nejvyšší správní soud na pozadí kasační stížnosti žalovaného ve věci týkající se prodloužení doby zajištění (v bodě 35. a 36.) konstatoval, že *„Práce se statistikou je o to problematičtější, že tato čísla vypovídají o velké migrační vlně roku 2015, která, jak obecně známo, nemá v historii několika posledních dekád v Evropě paralelu. Je obecně známou skutečností, že počty uprchlíků v průběhu roku 2015 se dramaticky měnily, což souviselo se změnami počasí, ročního období a reálnou možností dostat se přes nejčastěji překračovanou řecko-tureckou hranici, respektive přes další hranice směrem do střední Evropy. Zatímco jeden měsíc byla záchytná centra v Maďarsku přeplněna, a možnost realizace přemístění cizinců byla vskutku malá, následující měsíc se situace mohla zcela proměnit. Z údajů o počtu žádostí o předání žadatelů o mezinárodní ochranu za poslední měsíce a počtu v tomto období realizovaných transferů nelze proto bez dalšího zjistit pravděpodobnost předání cizince, a to ani měl-li být cizinec předán do Maďarska v relativně krátké lhůtě, jak je tomu v případě žalobce (nejpozději do 22 dnů od data vydání rozhodnutí, tj. do 7. 11. 2015). Statistické údaje za rok 2015 je proto nutné považovat spíše za určité indikátory příštího vývoje než za důkazy o tom, jak úspěšné*

bude předávání žadatelů o mezinárodní ochranu v dalším, byť bezprostředně navazujícím období. Jak správně uvádí stěžovatelka, pokud by ze statistik o předávání cizinců za poslední období vyplynulo, že úspěšnost předání byla rovna nule, nelze bez dalšího uzavřít, že i v dalším období neexistuje rozumná šance na realizaci účelu zajištění, tedy předání cizince do Maďarska. Právě k takovému závěru ovšem krajský soud míří. Na základě takového výkladu statistických údajů by stěžovatelka musela navždy rezignovat na plnění svých zákonných úkolů, neboť v návaznosti na první období s „nulovou úspěšností“ předání by paušálně bylo vyloučené jakékoliv budoucí zajišťování cizinců za účelem jejich předání (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, čj. 3 Azs 283/2015-62). Případné vyprázdnění právního institutu zajištění za účelem předání žadatele o mezinárodní ochranu do státu, který je příslušný o jeho žádosti rozhodnout, by zcela jistě neprospělo ani dalšímu použití nařízení Dublin III v praxi.

Konstatování Nejvyššího správního soudu tak vyústí v závěr, jenž zdejší soud akceptuje a nemá důvodu se od něj odchýlit, že „Ze statistik, které vypovídají o nízké až mizivé úspěšnosti předávání cizinců do jiného členského státu Evropské unie v minulém období, nelze mechanicky a bez dalšího dovozovat, že i do budoucna absentuje reálný předpoklad dosažení účelu zajištění (§ 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a článek 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států). Soud proto dospívá k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud své úvahy o realizovatelnosti předání žalobce do Maďarska neopřel o statistické údaje (jak se domáhá žalobce), neboť ty (v podobě jak jsou zveřejněny na stránkách Ministerstva vnitra) nemají ve vztahu ke konkrétní věci žalobce potřebnou vypovídací hodnotu.

Pokud pak jde o námitku ohledně doby trvání zajištění (30 dnů), žalovaný k tomu uvedl, že byl veden snahou, aby zajištění žalobce trvalo co nejkratší dobu. Tento přístup žalovaného, který soud akceptuje (a to v souladu se stanoviskem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 – 62), svědčí o respektu žalovaného k právům žalobce a právní úpravě, jež umožňuje omezit osobní svobodu jen po nezbytně nutnou dobu a jen za účelem dosažení legitimního cíle. V době vydání napadeného rozhodnutí neměl žalovaný důvod se domnívat, že předání žalobce nebude možno realizovat. Soud rovněž nemůže akceptovat naznačovanou úvahu žalobce, která by fakticky vedla k tomu, že pokud je předání cizinců do určité země původu často neúspěšné, pak by měly české státní orgány na toto předání ve vztahu k dalším cizincům rezignovat, respektive by měly rezignovat právě na ty kroky, které mají realizaci předání cizince umožnit. V nyní posuzovaném případě navíc není další postup v záležitosti předání žalobce do Maďarska odvislý výlučně od postupu žalovaného, nýbrž závisí na postupu a dalších krocích Dublinského střediska, jakož i přijímající země. Soud pak za podstatné považuje i skutečnost, že žalobce legitimitu důvodů zajištění (vstup na území České republiky bez příslušných dokladů a podání žádosti o azyl v Maďarsku) ani nezpochybňuje.

Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a není ani nezákonné, neboť bylo přijato na základě řádně zjištěného stavu věci a správně právně posouzeno.

K námitce žalobce o nemožnosti jeho předání do Maďarska z důvodu existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení v Maďarsku a Srbsku, a kterou žalobce uplatnil nad rámec stěžejního žalobního bodu, jenž soud výše posoudil a zhodnotil, lze pouze konstatovat, že jde o námitku předčasnou, neboť tyto výhrady bude moci žalobce uplatnit proti případně vydanému rozhodnutí o předání žalobce do Maďarska.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady převyšující běžnou administrativní činnost nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. června 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková